

POGAZAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

7. číslo

Budyšin, junij 1954

Lětník 4

Bibliske rozpominanje

Ja a mój dom chcemoj Bohu Knjezej služić / Joz. 24, 15.

Wo tutym temaće budže so, da-li Boh, na našim serbskim cyrkwiniskim dnju w Rakecaceń rěčeć, a chcemy so nadžeć a sebi přeć, zo by tam prawje wjele posluharjow bylo, kiž bychu potom tež činjerjo słowa byli. My wšitcy přichadźamy z doma, ze swójeho doma, a pońdžemy zaso wroćo do swójeho doma. My Serbja mamy džě hišće druhe słowo za tutu wěc: chěža, a woznamjenimy z tym twar, snano samo rjany, haj wulkotny twar, po planje mudreje hłójčki a z wustojnej ruku zhotowany. My prajimy: W tutej chěži bydla, bydla tež družu ludžo; my prajimy runje tak: W tutej chěži so derje bydlu abo tež nic, za tym, hač ma tutón twar swóje dobroty abo njedostatki. Ale něšto druhe je to: To je mój dom, tu sym doma, tu so čuju domjacy. Wó jstwjje tutoho twara wisa drje hrónčko: Mój dom mój hród; nchtó njeby rozumil, by-li tam stało: moja chěža mój hród. My prajimy: Dom a swět: z jednym słowom: My rozoznawamy chěžu a dom. Chěža može drje być a chce tež być dom, ale bjeze wšeho njeje chěža dom. Dom je za nas samsne kaž tole rjane słowo domizna a woznamjenja něšto nutřkowne, předewšěm něšto rjane, wo nutřkownym zbožu swědčace. My přejemv wšitkim chěžam, w kotrychž ludžo bydla, zo bychu z nich domy byle. Tak wěnujemy słowo stareho Jozuwa tež wosebje młodym čłowjekam na jich wěrowanskim dnju, a woni sebi to tež husto sami přeja: woni su znajmjeńša mjenjenja, kak rjenje mělo to być, zo měli swój dom, prawy dom,

hdžež je woprawdže tak: Doma, doma rjenje je. A štož młodzi ludžo sebi mysla a přeja, to dyrbjeli my stari wo wjele bole a lépje wědžeć, dokelž směmy jo mjeć!

Tohodla so tež napinamy z dobrym prawom, zo by naša chěža dom byla. Kelko wudawkow sebi młodzi ludžo w tutym nastupanju činja, derje wědžo, zo chce wjele być za tajki dom. Wěžo je tež dosć młodych ludži, kotřiž tak z prózdnymaj rukomaj započínaju, so njestarajo wo to, hač je tam što doma abo nic, a my jich tuteje lochkeje mysle dla wobžarujemy. Što do wudawkow, samo woporow, staršej na so bjerjetaj, zo byštaj swójemu džěsću dom přihotowalaj, a džěčo mělo jimaj za to jara džakowne być. Runje tu je tak, zo je kóždy za počatk čěžki, znajmjeńša rozsudny, husto za cyle žiwjenje. To ženje njeje snadna wěc, hač so młodzi ludžo tam doma čuja, a to chce tola rěkać: zbožowni, abo nic. Často džě přenje čeze nastawaja, ani w najzbožownišich domach přeco slónčko njeswěči. Tež tam so pokazuje, zo žiwjenja njemylena radosć so žanemu smjertnemu njedostawa. Što do čěžkich pruwowanjow maja tu a tam domy přetrac w běhu časow! Kak minu so sony wo njemylenym zbožu! Mamy dosć přičiny, so na Jezusowe słowo wo mudrym mužo dopominać, kiž swój dom na skału twarješe (Sć. swj. Mat. 7, 24).

K tomu je Jozuwa tu radu dał: Ja a mój dom chcemoj Bohu Knjezej služić. Tole słowo je we wjacorym nastupanju wažne: To, zo wón wědžeše, zo so lud jako

cyk k Bohu njewobroći, ale zo je kóždemu jednotliwemu rozsud napoloženy: Čińće, štož chceće, a tež činju, štož mam za prawe. Dale: Jednotliwy sam a jeho dom ma po puću do zboža doprědka hić. A k tomu slušese tehdy a slůša džensa zmužitosć, kotraž přećiwo zwjeršnosći swóje žiwjenje rjaduje. Jozuwa běše w cylum swójim žiwjenju z přikladnym wjednikom swójeho luda byl, ale najzmužičiši skutk jeho žiwjenja bě, jako swójemu ludej přiwola: Wuzwolće sebi, komu chceće služić, ja pak a mój dom chcemoj Bohu Knjezej služić. Jeho dom dyrbješe Boži dom być, hěta Boža mjez čłowjekami. Nic jeno čłowjeko dyrbjachu tan: bydlic, ale tež Boh, jeho wola měješe so ze sprawnym, pobožnym swójnym žiwjenjom jewić, to bě poslednja rada tutoho stareho ludoweho wjednika. Bjez toho zo by jo raznje wuprajil, wón wědžeše, što jeho, što kóždemu ludej tyje: Z domom, ze swójbu so lud twari. Komuž tuta swójba služu, tomu skončnje cyly lud holduje. Služić pak rěka, so po něčej wli mjeć. Bohu služić potajkim: po Božej woli činić. Jozuwa drje jo njepraješe, ale wón wědžeše: Služimy-li Bohu, služu won nam, wón je za nas. Ja njejsym přišo, zo bych sebi dał služić, ale zo bych služil, mělo nam znate Jezusowe słowo być. Ow wy žohnowane čłowjeske domy, hdžež tak jel!

A hišće to: Jozuwa njerjekny: My budžemy, ale: my chcemy! Won znaješe čłowjekowu wutrobu, zo je čelo slabe, zo husto přimjenje a bole dobrej woli wo- (Pokročowanje z 1. str.)

Bibliske hrono na měsac junij 1954:

Njewěće kóždemu duchu, ale spytajće duchow, hač su wot Boha

Witajće do Rakec na cyrkwinski dzeń!

Wěšće zaso dosć Serbow pojedze na němski ewangelski cyrkwinski dzeń do Lipska. A to so tež hodź. Ale my ewangelscy Serbja so wjeselimy, zo mamy tež swój cyrkwinski dzeń. Won drje njeje tajke hobrske předewzaće kaž němski cyrkwinski dzeń. W Božim kralestwje pak so ženje njejedna wo wysoke ličby a wo wotkownu wulkosć a krasnosć. Ale hdžež 2 abo 3, 20 abo 30, 200 abo 300, 2000 abo 3000 su zhromadzeni w Jezusowym mjenje, je won wosrjedź mjez nimi. A to je naša nadźija za Lipsk runje tak kaž za Rakecy!

Wažne je, zo wy wšitcy, kotrymž to možno budže, přińdžeće! Rakecy njedźelu, 27. junija, na was čakaju! —

Zwisk ze železnicu je scěhowacy: Z Budyšina w 8.37 hodź, do Rakec w 9.26 hodź. Škoda je, zo čah z Wojerec hižo tak zahe wotjědže, mjenujcy w 4.46 hodź, wón je w Rakecach w 5.35 hodź. A wotjěć móžeće do Budyšina

z Rakec w 16.56 a 19.06 hodź. a do Wojerec w 19.35 hodź.

Najwjetši džel pak z druhimi wozydłami, z kolesami abo pěši přińdže. Wo jedne prosymy: Njech každy za wobjed lžicu sobu přińjese. Na tym přeco po-

brachuje! Každy njech po najlěpšim wědomju z časom swoju stacansku winowatosć na dnju ludoweho woprašnja dopjelni.

A nětko prošće wo rjane wjedro a Bože žohnowanje za cyle předewzaćće!
La.

Boži dom w Rakecach

Cyrkwinske dny

Koždy čas ma swoj wosebity raz pobožneho žiwjenja. Tak běše prjedawši čas doba slawnych předarjow. Tež Serbja mějachu tajkich. Z džakom džensa na nich spominamy: Imiš, Jakub, Watar, Moric Domaška - Budesčanski a druzi.

Džensa so po wšěm zdaću žiwjenje cyrkwi nježorli kaž prjedy w přerim rjedže z předowanja, ale drje bóle z chutneho slědženja a rozpominanja, kaž so to najjas-

nišo jewi w cyrkwinskih dnjach a ewangelskich akademijach. Cyrkej njemože dale z boka stać, ale dyrbi so ze wšej swěru a sprócniwje bėdzić wo nowe poznać a zjawne skutkowanje.

To chcyštej nam předowani swjatkow prajić.

„Ja chcu wuleć swójeho ducha na wšo čělo!“ Potajkim nimaju jenož duchowni zamołwitosć za to, štož so na duchownym polu stawa a mělo so stać, ale wšitcy

wěrjacy. Na němskich cyrkwinskih dnjach zetkamy so z wuznamnymi lajkami, kotřiž wědža husto dosć wažne słowo prajić. To njech je naše přecowanje, zo bychmy tež našich serbskich lajkow z jich mjelčenja wuwabili.

„Won je dal někotrych za japoštolow, někotrych za profetow, někotrych za ewangelistow, někotrych pak za pastyrjow a wučerjow.“ Wšitko zastojnstwa, kiž nas z čicheje stwički a zahrodki wuwjedu do swěta.

Cyrkwinske dny a ewangelske akademije su džensa te možnoty, hdžež móžemy „sine ira et studio“, bjez hněwa a napjatósće, posluchać a rěčeć. Žane wažne prašenje njesmě nam přečežke, žane přeniske, žane přenjelube, žane přeloskoćiwe, žane přestrašne być, zo njebychmy so z nim zaběrali. Bóh chce wěrnosć a prawdosć, a tuž mamy so wo to přecować. K tomu přetřebamy pilnosć a duchownu hibićiwosć. Hladać, pytać, slědzić, přemyslować — a potom tež rěčeć.

A to wšitko w lubosći!

Bóh daj, zo by Rakečanski cyrkwinski dzeń 1954 k tomu znowa přinošował!
W.

(Pokročowanje na 2 str.)
stawa. Hdy by ta tu jenož byl! Hdy by ta nad našimi domami knježila! Sprawnemu by wěšće Bóh dal, zo so wšo derje radži. Za to pak je zwoprědka nuzne na wobydlerjow každeho doma, njech su mlodži, njech su stari, zo se wšěch druhich bohow wostajeja, předewšćim boha swojeje samsneje lubosće. Zakład každeho doma je to: Bohabojosć jeho swětlo, do wěra do Boha jeho sylnosć, Bohu sluzić jeho česć! Kelko chutneje wole je trjeba, zo byle naše domy žorla nadobneho Božeho žohnowanja a čisteje radosće!

Wo tym chcemy sebi na naši serbskim cyrkwinskih dnju wjace prajić. Tu chcyšće to jeno być z-

wodne a přihotowane słowo, zo bychmy wšitcy na tutón dzeń šli z wotewrjenej wutrobu: Ja a mój dom smój hotowaj, zo bychmoj tebi sluziło, ty Knježe wšeho swěta!
M-a.

Burski statok w Rakecach

Z našich wosadow a ze swěta

Minakał. Wot pondžele, 17. 5., hač do njedžele Rogate, 23. 5, 54, běše w našej wosadze ewangelizacija. Zeńdžechmy so každy wječor w 20 hodź. w Božim domje. Přińdžechu zwjetša jenož či kiž hewak tež kemši chodža. Duchowny Pietsch (jeho nan běše Serb z Budyšina) praješe mjez druhim na kóncu: Čas tak mjenowaných „rjanych“ předowanjow je nimo. Bože slowo řeči přeco wosobinsce ke každemu. — W tym tči špak! Njedželu Rogate wuhotowachu pozawnišća z Budyšina nam Božu službu. Na serbske wukładowanje teksta z Jezajasa njejsmy zabyli: „Přetož runje jako dešć a sněh z njebies pada a so tam njewróci, chiba zo prjeły zemju napoji a ju plódnu sčini, zo wšo z njeje rosće, zo dawa symjo k syću a chlěb k jědźi; tak dyrbi slowo, kotrež z mojeho erta wuńdže, tež być; wone njedyrbi so ke mni bjez ploda wrócić, ale sčinić. štož ja chcu měć; a dyrbi so jemu radzić, k čemuž ja jón posłał sym.“ (Jezajas 55, 10 a 11.)

Znaty probst **D. Grüber** je ew. konsistorstwo w Barlinje prosył, zo bychy jeho wot zastojnstwa probsta cyrkwy swj. Marje a duchowneho tam wuswobodzi! D. Grüber chce so na wuslužbu podać a so w přichodže jenož podpěranju hubjených a přescě-

hanych wěnować. Hač D. Grüber tež zastojnstwo zastuperja ewangelskeje cyrkwy w Němskej polu knježerstwa NDR zloži, njeje hišće wujasnjene. Propst Grüber je so w předowanju a wóndano před bramborskej synodu w Spandawje jara jasnje přećiwo wójskim škaranjam a přihotam wuprajił. Podamy wučah z jeho narěče: Jako so konferenca štyrjoch ministrów z wulkich mócnarstwow w Berlinje wotměwaše, raz zastupnik wječorneje delegacije k wódzacemu cyrkwinskemu wjedničkej praješe: „My so dziwamy, zo Němcy njedokumentuja sylnišu wolu za jednotu a swobodu!“ Ja bych jemu wotmołwił: „Hdyž mužojo a žony za jednotu a swobodu dokumentuja, budžeja tak difamowani, zo ani sucheje nitki na nich njewostanje!“ Tomu tak je, lubi přećeljo, njetrjeba być z ěkajkim wěšćerjom, zo by njewědzał, štož jutře wěste nowinarstwo wo tutym kongresu přinjese. — Abo so zamjelči, to je najlěše wašnje abo woni pobija každeho, kiž je tu řečal, kaž činjachy to ze mnu we wječorných nowinach, hdžež pisaju, zo steju pod měrom konfesijow, zo sym někak wotwisny, njewěm pak, kak. Lubi přećeljo! Konfesionalny měř, docyła w swětowych nahladach, njejsym ženje mylił. Ale tu dže wo něšto druge, zo snano za krót-

Serbski cyrkwinski dzeń strowi němski cyrkwinski dzeń

Předsydstwo serbskeho cyrkwinskeho dnja je prezidijej němskeho cyrkwinskeho dnja sčěhowace pisal:

Serbski ewangelski cyrkwinski dzeń, „mały bratr“ němskeho ewangelskeho cyrkwinskeho dnja, tutomu při jeho lětušim zjězdze w Lipsku najwutrobněše bratrowske postrowy praji.

Hižo přeco su — hdyž běše to možno — bratřa a sotry serbskeho jazyka z dwurěčnych němsko-serbskich wosadow w Hornjej a Delnjej Lužicy němske ewangelske cyrkwinske dny wopytali. Ale lětsa wusprawnja so wosebity postrowy tohodla dokelž staj so wobaj cyrkwinskej dnjej, tež hdyž je jeju wobjim a wuznam wšelaki, jara přibližałoj: Wy sće w spočatku julija w sewjeru na-

wječorneje Sakskeje, a my chcemy swoj 8. serbski ewangelski cyrkwinski dzeń, ke kotremuž je hač dotal knjez krajny biskop lic. Noth z Drježdžan a knjez generalny superintendent D. Jakub z Choćebuza přilubił přińć, 26. a 27. junija w Rakecach, w sewjeru narańšeje Sakskeje wotměwać.

Nadźiju na poradźenju naju Cyrkwinskeju dnjow stajimy jenož na knjeza cyrkwy a smy toho wjeseli.

W tutej wěrje a w tutej zwjazanosći strowimy němski ewangelski cyrkwinski dzeń w Lipsku, na starej serbskej zemi („Leipzig, po serbsku „Lipsk“, po němsku „Lindenort“, wuchadža wot serbskeho słowa „lipa“ = die Linde), jara wutrobnje. La.

ki čas na nas što přińdže. A potom hroznje wotuća. To pak njechamy.

Ja wěrju, zo to přenje, štož žadamy tež wot toho kongresa, zo maju wšitke eksperimenty a wšitke eksplozije atomowych bombow a wódzikowych bombow přestać.

Wóndano čitach wot jedneho wučeneho slědźerja atomoweje bomby, kiž je wo tym pisal: „Och, to su njezboža, kiž so w každym zawodže stawaju!“ — Wójna za nas njedawa so přirunać ze zawodom a mordarstwo nic z njezbožom w zawodže!

Ale na drugej stronje — tak wěrju ja — mamy wšu přičinu, tele mocy, kiž so wot wučencow wotkryja, k lěpšemu čłowjestwa wužiwać. Čehodla tonle kongres njepräprošuje slědźerjow atomoweje bomby do Barlina z cyleho swěta, zo bychy sej zhromadnje slědžujo rozpominali, kak njebychu so tele mocy do služby smjerće, ale bychy so so do služby žiwjenja stajile? Barlin je jara přihódne městno za tajku konferencu. Ale tu w Barlinje smy město, kiž to bórže začuwa, hdyž so zaso započnje, a my njechamy być z woporom atomowych bombow

Tohodla sej tež wuprosymy, zo njeby so dowoliło, zo so w němskim kraju tajke wěcy składuja a atomowe kanony natwarja. — Snano móže tutón kongres hišće třěcu přóstwu wuprajić, zo bychy so jednanja, kotrež su so w Barlinje započale, wo wottwarjenju brónjow, wobmjezowanju produkcije atomowych bombow zaso wobnowiłe, a ze wšej jasnosću, wěrnosću a spēšnosću dale pře-wjedle.

Chlěba je mało na swěće. Třěci džěl ludstwa na zemi so wječor hlódný do loža hotuje. — Ničo njepomha, zo hnydom po stach milionach ludži wušmórnjemy. Přetož njejsu jenož ludžo, kiž mrěja, ale cyła Boža stwórba so zajědojuje. —

Přećeljo! Nimamy hižo wjele časa. Stary wotc Bodelschwingh je raz w podobnej situaciji prajił: „Bratřa, chwatajmy, přetož woni mjez tym mrěja!“

Před něšto njedželemy wopyt předsyda ew. cyrkwinskeho zworikowneho zarjada, **D. Niemöller**, ewangelske cyrkwy w Čěskosłowakskej. Je tež řečal před studentami duchownstwa w Praskej uniwersiće. Ewangelske cyrkwy

w CSR so wjesela, zo sobu pojedu do Evanstona, mjez nimi znaty prof. ew. bohoslowstwa, dr. J. L. Hromadka.

Synoda ewangelskeje cyrkwje w Němskej wuradźowaše w nalěću wo mandželstwje a wo swójbje na poslednim zeńdženju w Spandawje.

Synoda krajneje ew.-luth. cyrkwje w Sakskej zeńdze so wot 28. 6. hač do 3. 7. w Drježdžanach-Plawnje.

Rada ewangelskeje cyrkwje w Němskej je jasne poselstwo **prečiwo atomowej a wodźikowej bombje wudalo**. Podpisašaj biskopaj D. Dibelius jako předsyda ew. cyrkwje w Němskej a D. Lilje-Hannoverski jako městopředsyda. Tute poselstwo wozjewi so w P. B. pozdžišo tež serbsce.

Na přeprošenje Moskowskeho patriarcha pojedže předsyda synody ew. cyrkwje w Němskej, **D. Jr. Heinemann**, 17. junija do Moskwy. Dr. Heinemann chce w času Lipsčanskeho cyrkwinskeho dnja započatk julija zaso wróčo być, zo mohł so na cyrkwiskim dnju w Lipsku wobdźelić.

Kaž nětko hakle zhonichmy zemrě w Jenje profesor słowjanskich rěčow, dr. Reinhold Trautmann. Młodšim serbskim duchownym je profesor Trautmann znaty jako wěcowny spěchowar serbskeje rěče a serbskich studentow tehdom w swoim času w Lipsku. Tehdomniši słowjanski seminar je wón serbskim studentam k wuknjenju a wudospolnjenju w naceršćinje rady přewostajił.

Lětsa woswjeća so 60. posmjelininy Michała Hórnik. Michał Hórnik běše katolski měšnik a duchowny, naposledk w tachantskim zastojnstwje w Budyšinje. Mjenje znate wšak je, zo je wón swěru sobu pomhał, dobre ewangelske knihi w delnjoserbskej rěči wadawać, mjez nimi modlerske. Běše muž prawjeje tolerancy. Njehamy to w jeho jubilejnym lěće zabyć. Michał Hórnik běše so we Woreklecach narodził a zemrě 1894 w Budyšinje. Je tam na Miklawsku pochowany.

Prěnja čišćana hornjoserbska rěčnica, spisana wot duchowneho Jurja Mateja w Cholmje w lěće 1721, so započnje z Božim slowom a to: „**Zadyn jazyk ani rěč njeje, hdžež by jich hlós slyšeć njebył**“ (Psalm 19, 4) a „**Knjez budže dać**

prédować we wšelkich rěčach, zo tych někotři so tež tam narodža“ (Psalm 87, 6). Plaća tute słowa tež za delnjoserbske wosady a poměry 1954!

Pjatk, 21. meje, wotmě so ew.-luth. wokrjesna synoda Budyškeho cyrkwinskeho wokrjesa w Budyšinje. Za serbske wosady je wažne, zo bu jako duchowny městopředsyda wokrjesneje synody wuzwoleny farar Lazer w Hodžija. Jako předsyda bu wuzwoleny lajk, a to překupc Henker z Budyšina. Wolby na synodze plaća za 6 lět. potajkim hač do lěta 1960.

Hodžij. Našej wosadnaj Arnošt Milank a jeho mandželska Klara rodž. Lehmanec woswječišaj 23. meje zloty kwas. Wosebite wjesele bě jubilaromaj, zo móžešaj na jeju čestnym dnju hromadže do wot njeju lubowaneho Božeho domu hdžež wosadny farar jeju požohnowa a jimaž čestne wopismo krajneje cyrkwje přepoda. Knjez Milank je swěrný Serb, kiž je rad serbske zajimy podpěrał. Wona je ze sobustawom křesćanskeje žonskeje služby. Wobaj staj derje znataj we wokolinje, wšak staj 36 lět dolho Hodžijsku postu wobstaraloj.

Njeswaćidlo. Młodženc z Colditz přebywaše w Njeswaćidle na wopyće a dojedže sebi do Chróstowskeho jězora na kupanje. Hač jeho Boža ručka zaja? Hač jemu spink (Krampf) zadžěwaše pluwanje? Wón so podnuri. Po dolhim pytanju namakachu jeho čelo. — Štó wě mój kónc? Wón snadž je blisko!

Wulki Wjelkow. 24. junija wotměje so. kaž každe lěto w tutych dnjach, na našim pohrjebnišću, kiž tu na horce z wysokimi šmrěkanj wodate z boka leži, Janska nutrnosc. Loni so při tutej skladnosći kapalka ze zwonowej wěžičku, kiž běše hač dotal jenož z chowanku za grať atd., jako čelownja poswjeći. Znutřka a zwonka běše so

kapalka dospolnje wobnowila. Jako wosebitu pychu dosta rumnosc napismo w němskej a serbskej rěči a to slowo Božeho pisma: „Zbóžni su morwi, kotřiž w Knjezu wumru.“

Pohrjebnišćowa wosada, do kotrejež tež Chelno, lutherskeho džela, přisluša, wobsedžeše hač do lěta 1942 drohotnu suknjanu čelowu plachtu z bomblijemi a wušiwanjom ze slěbornej nitku debjenu. Na jednym boku běše w němskej, na druhej w serbskej rěči horjeka naspomnjene hrónčko wušite. Tutu čelowu plachtu běchmy k pohrjebnej znateho předstawiznika dr. Frencela w Slonej Boršći wupožčili. Při pohrjebje — běch tehdom z kantomom při chowanjach tež na Slono-Borščanskim pohrjebnišću -- wobdželišaj so tež dwaj funkcionaraj strony NSDAP w uniformje. Tymaj běše serbske napismo na čelowej plachće z pohórškom. Krótko po pohrjebje přińdže pólcaj a wozjewi, zo ma nadawk, čelowu plachtu ze serbskim napisom sčazać. Plachta so zhubi. Kaž pozdžišo zhonichmy, běše Mało-Wjelkowski měšćanosta nadawk dostał serbske napismo, kiž běše fašistam z pohórškom, wuproc dać. Žonskej, kiž běštej sej z tutym dželom wšu procu dawaloj, wobkrućištej, zo běše to z tymi slěbornymi ničemi njemóžna wěc, tak zo jimaž daty nadawk wuwjesć njemóžeštej. Plachta pak njebě po wójnje wjace namakać. Bóh wě, hdže je wostala! Tuton podawk je z jasnym dopokazom, što fašisća, nas Serbow nastupajo, w myslach mējachu. Skoda wo našu rjanu hišće derje zdžeržanu čelowu plachtu!

Hdyž tež nětko čelowu plachtu ze serbskim hrónčkom wjace nimamy, smy sebi za narunanje w čelowni našeho pohrjebnišća tute hrónčko w serbskej rěči napisać dali, tak zo móžemy jo tam nadhlowje zemrěteho, kiž tam na marach leži, stajnje čitać. Džensa nas policija wjace njemoli, hdyž sebi tajke napisma zhotowić mamy. Wowčer-Wjelkowski

Drježdžany. 4. 7. 54 budu zaso w Drježdžanach serbske kemše w D. Měrcin Lutherowej cyrkwi. Prédować budže farar Lazer-Hodžijski. Napišće to svojim znatym do Drježdžan!